

s pole onoho nepatří st-li, nýbrž Štěpánu A., rozhodoval tím zcela zřejmě o platnosti či neplatnosti soukromoprávní smlouvy mezi st-lem a Josefem V. uzavřené.

Ze zákonů o pozemkové reformě nelze však vyvoditi, že by stpú byl příslušným o platnosti či neplatnosti smluv tohoto druhu rozhodovati. Příslušnost takovou zejména nelze vyvoditi z § 63 příd. zák. Není předmětem nař. výroku rozhodování o otázce, zda úřad byl oprávněn Josefu V. přiděl odniti s účinností od 1. ledna 1922, nýbrž o tom, jaký účinek odněti přidělu toho mělo a mohlo míti na smlouvu kupní, uzavřenou mezi Josefem V. a st-lem ohledně úrody s tohoto pozemku a na právní poměr st-le k Štěpánu A. O tomto sporu, který má základ v právu soukromém, může judikovati jedině řádný soud a nikoli stpú.

Překročil tedy žal. úřad meze své příslušnosti a muselo nař. rozhodnutí již proto býti zrušeno jako nezákonné.

Č. 2914.

Státní občansk. v í: * Bydliště ve smyslu čl. 8 brněnské smlouvy se nevzdává, kdo dočasně pobývá v cizině s úmyslem vrátiti se do místa svého trvalého pobytu v tuzemsku.

(Nález ze dne 27. listopadu 1923 č. 20.245.)

V ě c: Jindřich E. v Brně proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Min. vnitra zamítнувši nař. rozhodnutím opční prohlášení st-le ve smyslu čl. 8 brněnské smlouvy z důvodu, že nejsou splněny podmínky opce vzhledem k tomu, že optant nebydlí nepřetržitě po 10 let od nabytí účinnosti brněnské smlouvy, zpět počítajíc, na území čsl. republiky, vyslovalo, že se st-l svým opčním prohlášením nestal státním občanem čsl.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou.

Podle čl. 8 smlouvy mezi rep. čsl. a republikou rak. o státním občanství a ochraně menšin, podepsané v Brně dne 7. června 1920 č. 107 Sb. z r. 1921 mohou příslušníci kteréhokoliv smluvního státu, kteří včas, kdy smlouva nabyla působnosti, mají nejméně po 10 let bydliště v druhém státě, ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy smlouva nabude působnosti, optovati pro státní občanství tohoto státu.

Smlouva brněnská pojem bydliště nestanoví. Pojem ten není pro obor veřejného práva všeobecně stanoven ani v jiném žádném zákoně. Dlužno tedy slovo to vyložiti v tom smyslu, jež mu dává platný řád právní vůbec. V tomto smyslu (§ 66 jur. normy z 1. srpna 1895 č. 111 ř. z. a § 7 ve srovnání s § 9 zák. článku I/1911) jest bydlištěm místo, které sobě určitá osoba zvolila za střed své činnosti, majíc v úmyslu tam trvale pobývati (setrvati). Pojem bydliště není tedy totožný s pojmem pouhého bytu. Bydlištěm v uvedeném smyslu nepřestává však býti určité místo tehdy, jestliže je osoba, o niž jde, neopustí s úmyslem trvale se z něho vystěhovati na jiné místo, nýbrž vzdálí se z něho jen přechodně, zvláště z příčiny na vůli její nezávislé, na př. za účelem dočas-

ného léčení v jiném místě. Ponechá-li nebo neponechá-li si osoba taková v dosavadním svém bydlišti i dosavadní svůj byt, na váhu nepadá, nýbrž třeba jen, aby bylo z okolností patrné, že opustila místo tohoto svého trvalého pobytu toliko dočasně, s úmyslem se zase do něho vrátiti.

V tomto případě tvrdil st-l, domáhaje se opce ve smyslu čl. 8 uvedené smlouvy, že jsa od 21. dubna 1901 nepřetržitě zaměstnán u K-ské strojírný v Králově Poli u Brna, bydlil po celý ten čas zprvu v Králově Poli, později pak v Brně a že jen přechodně v době od 12. září 1912 do 30. dubna 1913 pobýval za účelem léčení plicní choroby ve Švýcařích a v Tyrolích, že však zůstal i po tuto dobu zaměstnán u jmenované strojírný a od ní pobíral plat, po návratu pak zase sv. místo nastoupil a v Brně dále bydlí.

Žal. úřad, nepopřev tyto okolnosti, přes to uznal, že st-l nesplnil předpokladu uvedeného článku brněnské smlouvy, poněvadž prý nebydlí nepřetržitě po 10 let od nabyté účinnosti brněnské smlouvy zpět počítaje na území čsl. republiky. Vycházel tedy zřejmě z názoru, že bydliště st-lovo v tuzemsku se pobytem st-le v cizině přerušilo i když tento pobyt byl toliko dočasný, způsobený nemocí st-lovou.

Tento názor jest však podle toho, co shora uvedeno, zřejmě nesprávný, pročež slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

č. 2915.

Státní občanství: * Osoby v § 9 úst. zák. č. 236/1920 označené, které příslušely dříve domovským právem do obce ležící v území nynější republiky rakouské, stanou se, nepodaly-li žádost za přiznání stát. občanství čsl. ve stanovené lhůtě nebo byla-li žádost ta zamítnuta, ve smyslu čl. 77 mír. smlouvy s Rakouskem příslušníky státu tam uvedeného s účinností ode dne, kterého nabyla tato mír. smlouva působnosti t. j. od 16. července 1920.

(Nález ze dne 27. listopadu 1923 č. 20.247.)

V ě c: Karel a Albertina E. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím odmítl žal. úřad opční prohlášení, jež podali Karel E. za sebe, za svou manželku a své děti Karla, Jana, Terezii, Růženu, Edmunda a Albertina E. ve smyslu čl. 8 brněnské smlouvy.

Stížnosti do těchto rozhodnutí podané shledal nss důvodnými.

Žal. úřad nepřijal opci st-lů vycházející z předpokladu, že st-lé nebyli v den, kdy nabyla brněnská smlouva působnosti, příslušníky republiky rakouské.

K tomuto závěru dospěl žal. úřad patrně proto, že si vykládal čl. 77 mírové smlouvy St. Germainské (č. 507 Sb. z r. 1921), na něž se k odůvodnění svých rozhodnutí odvolal, hledě k ustanovení § 9 úst. zákona z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., v ten rozum, že osoby, k nimž se vztahuje čl. 76 uvedené smlouvy, pokud se týče § 9 uvedeného ústavního zákona,